ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOSEPH AGEORGES

ΥΠΟ ΤΑΣ ΦΙΛΥΡΑΣ...

ΤΑΝ βγῆκε ἀπ' τὸ μοναστῆρι τῶν Καλογραιῶν, τελειώνοντας πειὰ τὶς σπουδές της, ἡ μικροῦλα ὑποκόμησσα Μάτζι ντὲ Σαὶν-Πρὶ ἀναστέναξε ἀπ' τὴ χαρά της πολλὲς-πολλὲς φορές... Ἐπανειλημμένα «Οὔφ!» ἀνακούφισαν τὸ στηθάκι της...

Τὴν περίμενε στὴ σάλα τοῦ σχολείου ἡ μαμά της, κόμησσα ντὲ Πρί, χήρα κι' ἀφοσιωμένη ὁλόψυχα στὴ γλυκειὰ μοναχοκόρη της. Τὴν ἔσφιξε λαχταριστὰ στὴν ἀγκαλιά της, μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ τράβηξαν γιὰ τὸν πύργο τους τοῦ Σαὶν-Πρί, στὴν καρδιὰ τῆς Νορμανδίας.

Ἡ φύσις ἐκεῖ ἦταν γελαστή, δροσάτη καὶ χαρούμενη. Κι' ἔτσι ἡ μικροῦλα πυργοδέσποινα, μακρυὰ πειὰ ἀπ' τοὺς θλιβεροὺς τοίχους τοῦ σχολείου, μακρυὰ ἀπ' τὰ συντακτικὰ καὶ τὶς γραμματικές, μακρυὰ ἀπ' τὰ χλωμὰ κι' ἀγέλαστα προσωπάκια τῶν αὐστηρῶν καλογραιῶν, χορωτηδοῦσε ξέννοιαστη στὰ πράσινα λειβάδια... Ἔπινε δροσερὸ νεράκι ἀπὸ γάργαρα αὐλάκια καὶ πηγές, καὶ τρόμαζε μὲ τὸ πλουμιστὸ καὶ κομψό της ὀμπρελλίνο τὰ παχουλὰ ἀρνάκια καὶ τὰ κατσικάκια ποῦδοσκαν γύρω...

Κι' ὅλοι τὴ λάτρευαν ἐκεῖ πέρα, στὸ ἀπέραντο τσιφλῆκι της, τὴ μικρὴ Μάτζι. Ἦταν τόσο καλὴ ἄλλωστε... Χαμογελοῦσε πάντα στὰ παχουλὰ παιδάκια τῶν χωρικῶν, χάϊδευε τὰ ξανθά τους κεφαλάκια καὶ τὰ φιλοῦσε μὲ καλωσύνη στὰ ροδαλά τους μάγουλα... Καλησπέριζε πρώτη τὶς γρηοῦλες, παραμέριζε ἀπ' τὸν δρόμο σὰν ἔβλεπε τὴ γλυκειὰ μορφὴ τοῦ γέρου ἐφημερίου καὶ τοῦκανε κομψὲς κι' εὐλαβικὲς ὑποκλίσεις.

— Καλημέρα σας, αἰδεσιμώτατε! Πῶς εἶνε οἱ φτωχοί σας; τοῦλεγε κάθε φορὰ ποὺ τὸν συναντοῦσε.

— Ἡ κυρία κόμησσα μαμά σας προβλέπει γιὰ ὅλα καὶ γιὰ ὅλους, χαριτωμένη μου δεσποινίς, τῆς ἀπαντοῦσε ὁ καλὸς ἐφημέριος. Παρακαλῶ μερόνυχτα τὸν Ὕψιστο γιὰ κείνη καὶ γιὰ σᾶς ποὺ τῆς μοιάσατε σὲ ὅλα...

Κυλοῦσε ἔτσι χαρούμενα ὁ καιρός. Ἡ Μάτζι λάτρευε τὰ λοιλουδάκια τῶν κάμπων, τὶς παπαροῦνες τῶν χωραφιῶν καὶ τ' ἀνθισμένα σπάρτα τῆς βουνοπλαγιάς... Σωστὴ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, σκόρπιζε τὴν ἄνεσι, τὴ γαλήνη καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀνακούφισι, ἀπ' ὁπουδήποτε περνοῦσε.

Ἦταν μινὶόν ἡ Μάτζι... Χίλιες φορὲς μινὶόν καὶ χαριτωμένη, μὲ τὴν ἄσπρη κεντητὴ ρομπίτσα της, μὲ τὸ πλατύγυρο ψάθινο καπελλάκι της, τὸ πάντα στολισμένο μὲ δροσερὰ ἀγριολούλουδα... Καὶ τὰ κατάλευκα χεράκια της, τὰ πιὸ λευκὰ κι' ἀπ' τὰ κρίνα, δὲν χόρταινες νὰ τὰ καμαρώνῃς.

Καὶ ζοῦσε ξέννοιαστα κι' εὐτυχισμένα ἡ κομψή μας ὑποκόμησσα, δίχως νὰ νοιώθῃ κὰν πὼς ἦταν ἀντικείμενο λατρείας στὸ χωριό.

Καθόλου δὲν πρόσεχε τὸν τσαχπίνη πρῶτα-πρῶτα ὑπάλληλο τοῦ φαρμακείου, ποὺ γι' αὐτὴν μονάχα, ὁ καϋμένος, ἔχυνε στὶς κατσαρὲς ἀφέλειές του ὁκάδες τὸ ψαρόλαδο... Γι' αὐτὴν μονάχα στένοζε κρυφὰ κι' ἀποστήθιζε αἰσθηματικὰ ποιηματάκια, βγαλμένα ἀπὸ τόμους ρωμαντικῶν καὶ μαραμένων ἀπὸ πάθος ποιητῶν, ἢ τυπωμένα στὸ πίσω μέρος τῶν φύλλων τοῦ ἡμεροδείχτη... Καὶ τέλος, ἐξ αἰτίας της, ὁ δύστυχος φαρμακοτρίφτης θαλάσσωνε τὶς συνταγὲς τῶν ἀσθενῶν καὶ σοῦδινε βενζίνα γιὰ αἰθέρα, ἢ ναφθαλίνη γιὰ κινίνο...

Καθόλου δὲν πρόσεχε ἐπίσης τὸν νεαρὸ γραφέα τοῦ συμβολαιογράφου... Μὰ κι' αὐτός, ὁ δύστυχος, γι' αὐτὴν μονάχα φόραγε πλατειά, φλοττὰν γραβάτα, γι' αὐτὴν μονάχα πέταξε ὁριστικὰ τὰ σαχλὰ μυωπικὰ γυαλιά του, τὰ δεμένα στὴ μπουτονιέρα του μὲ μαῦρο καὶ λύγδικο κορδονέττο... Πρὶν ἔρθει ἡ σκληρὴ ἡ Μάτζι στὸν πύργο της, καθόλου δὲν τὸν ἔνοιαζε γι' αὐτά... Μὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἀντίκρυσε, γιὰ πρώτη φορά, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Κύτταξε μὲ προσοχὴ τὴ μούρη του στὸν καθρέφτη, ἀντίκρυσε τὰ γαντζωμένα κατακορφῆς στὴ μύτη του γυαλιά, ἔννοιωσε κάποια φρίκη στὸ ἀκαλαίσθητο ἐκεῖνο θέαμα καὶ τὰ ξεγάντζωσε ἄρον-ἄρον... Καὶ τώρα, διπλὰ θεόστραβος, τυφλὸς ἀπ' τὴν ἀγάπη κι' ἀπ' τὴ μυωπία, σκοντάφτει σὰν μεθυσμένος, νομίζοντας τοὺς ἀνθρώπους γιὰ δέντρα καὶ τὰ δέντρα γιὰ ἀνθρώπους... Πικρὴ θυσία δίχως ἀνταπόδοσι, ἀλλοίμονο, καμμιά!...

Καθόλου δὲν πρόσεχε, τέλος, ἡ Μάτζι τὸν λεβεντόκορμο δραγάτη τοῦ χωριοῦ, μὲ τὸ ἡλιοψημμένο καὶ θαραλέο πρόσωπό του. Μὰ γι' αὐτὴν μονάχα ἔστριβε κι' αὐτὸς προκλητικὰ τὸ ὤμορφο μουστάκι του, παστώνοντάς το ἀλύπητα μὲ ἄφθονη μαντέκα... Γι' αὐτὴν τραγουδοῦσε γλυκὰ καὶ σφύραγε, σὰν κότσυφας. Ἀλλὰ ἡ Μάτζι δὲν εἶχε χαμπάρι ἀπ' ὅλ' αὐτά...

* * *

Μὰ ποιὸν πρόσεχε, ἐπὶ τέλους, ἡ μικροῦλα ὑποκόμησσα;... Μὲ ποιὸν ἦταν ἀπασχολημένη ἡ ὀνειρεμμένη αὐτὴ κουκλίτσα καὶ δὲν εἶχε πειὰ καθόλου μάτια ν' ἀντικρύσῃ λίγο τὰ τόσα θύματά της;...

Χμ!... Σὰν δύσκολη ἡ ἐρώτησι καὶ κάπως ἀδιάκριτη... Μὰ πάλι, ἀφοῦ ρωτᾶτε, μπορῶ νὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι;... Ἄς εἶνε...

Θὰ σᾶς τὸ πῶ, μὰ ὅμως ὑπὸ ἐχεμύθειαν, παρακαλῶ, λιγάκι... Νὰ μείνῃ μεταξύ μας τὸ εἰδυλλιακὸ αὐτὸ κι' ἀγνὸ μυστικὸ τῆς μικρούλας μας πυργοδεσποίνης... Ἐσεῖς κι' ἐγὼ μονάχα νὰ ξέρουμε γιὰ ποιὸν χτυπάει γοργὰ κι' ἀπαλὰ ἡ παρθενικὴ καρδοῦλα της... Μοῦ δίνετε ὑπόσχεσι γι' αὐτό;... Πάει καλά!...

Λοιπόν... Μιὰ μέρα — κόντευε μεσημέρι — ἐκεῖ ποὺ γύριζε στὸν πύργο ἡ θεότρελλη κοπέλλα μας, κρατῶντας στὸ χέρι τὸ ψάθινο καπέλλο της, σταμάτησε ξαφνικὰ στὴ μέση τῆς δενδροστοιχίας... Ἀκούμπησε σὲ μιὰ φιλύρα, κοκκίνισε ἀπ' τὴ ντροπή της καὶ δίστασε νὰ προχωρήσῃ... Γιατί;...

Γιατί, λίγα βήματα πιὸ πέρα, κάποιος νέος μελαγχολικός, μὲ μαῦρα πλάνα μάτια, κατέβαινε ἀργὰ τὸ βαθύσκιο δρομάκι... Ἦταν ἄγνωστος τελείως στὴ ντροπαλὴ κοπέλλα καὶ μόλις καταδέχτηκε νὰ τὴ λοξοκυττάξῃ, καθὼς προσπέρασε ἀπὸ κοντά της, βυθισμένος στοὺς ρεμβασμούς του...

Τῆς Μάτζι ὅμως κόπηκε στὴ στιγμὴ τὸ γέλιο κι' ἡ χαρά της... Ἔσκυψε τὸ κεφαλάκι της, σκεπτικὴ καὶ μουδιασμένη, κι' ἔφτασε στὸν πύργο ποὺ τὴν περίμενε λαχταρισμένη, ὅπως πάντα, ἡ μαμά της...

Ἔφαγε ἀνόρεχτα, μιλοῦσε ἀφηρημένα καὶ διαρκῶς σκεπτόταν τὸ χλωμοπρόσωπο κι' εὐγενικὸ ἐκεῖνο παλληκάρι... Ἀργὰ τὸ ἀπομεσήμερο δίστασε νὰ κατέβῃ, ὅπως συνήθιζε, στὸ κοντινὸ χωριουδάκι.... Ἔξαφνα ὅμως, κάποια κρυφὴ σκέψι πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της καὶ τάραξε δυνατὰ τὴν παιδικὴ ψυχή της... Ἴσως...

Ναί... Ἴσως νὰ τὸν ξανάβλεπε!... Ποιὸς ξέρει;

Στάθηκε γιὰ πρώτη φορὰ πολλὴ ὥρα στὸν καθρέφτη, τὸν συμβουλεύτηκε μὲ ἀγωνία, καὶ μόνον ὅταν χόρτασε ν' ἀκούῃ τὴν κολακευτική του γνώμη, ἀποφάσισε νὰ ξεκινήσῃ, μὲ τὴ λαχτάρα στὴν καρδιά. Σὲ λίγο βρισκόταν στὸ δάσος...

Ἡ Μάτζι κι' ὁ Λουσιὲν περίμεναν στὸν κῆπο τοῦ πύργου τὴν ἀπόφασί τους...

Ἔξαφνα τὸν ἀντίκρυσε. Νάτος. Θεέ μου... Ἀνέβαινε ἀργοπερπατῶντας τὴ δενδροστοιχία. Ἡ Μάτζι πέρασε πλάϊ του, νοιώθοντας δυνατὸ χτυποκάρδι. Καὶ τὸ βραδάκι πάλι, ἐνῶ γύριζε τεμπέλικα στὸν πύργο, ἀντάμωσε τὸν νέο ν' ἀργοκατεβαίνῃ τὴ δενδροστοιχία.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ τὴν ἄλλη μέρα... Τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα τὴ μεθεπομένη. Καὶ οὕτω καθεξῆς... Καὶ πάντα τώρα κάρφωναν κι' οἱ δυὸ τολμηρὰ τὰ βλέμματά τους ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλο. Καὶ πάντα χαμογελοῦσαν γλυκὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Τὴν Κυριακὴ ἀντάμωσαν πάλι στὴ φτωχικὴ καὶ ταπεινὴ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Καὶ κεῖ ποὺ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ ἡ Μάτζι γιὰ πράγματα ἀόριστα κι' ἀκαθόριστα — κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε γιὰ τί νὰ τὸν παρακαλέσῃ! — πῆρε τ' αὐτί της, πλάϊ της, μιὰ σιγανὴ κουβέντα... Μιλοῦσαν δυὸ γρηοῦλες. Καὶ τρεμούλιαξε ἡ καρδοῦλα τῆς Μάτζι καὶ χτύπησε γοργά. Γιατὶ μιλούσανε γιὰ Κεῖνον. Ἦταν ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ντὲ Σεντενάκ... Κουράστηκε ἀπ' τὶς σπουδές του — γιατρὸς — στὸ Παρίσι, ἀρρώστησε καὶ γύρισε στὸν πύργο του. Καὶ τώρα βρισκόταν στὴν ἀνάρρωσί του, χάρις στὸ ὑπέροχο κλῖμα τῆς δροσόλουστης Νορμανδίας...

Ἔτσι ἔμαθε πολλά, παραπολλὰ ἡ Μάτζι... Τῆς ἔφταναν προσωρινὰ ἡ λεπτομέρειες αὐτές. Κι' ἔζησε κάμποσες ἡμέρες μὲ τὴ σκέψι τοῦ νεαροῦ μαρκησίου, τὸν ὁποῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ στὴ δενδροστοιχία, κάθε πρωῖ καὶ κάθε βράδυ...

* * *

Ἔφτασε τὸ χινόπωρο... Κιτρίνισαν κι' ἔπεφταν τὰ φύλλα ἀπ' τὶς φιλύρες τῆς δενδροστοιχίας... Ψύχρανε ὁ καιρὸς τὴ νύχτα κι' ὡρίμασαν τὰ φρουτα... Πέταξε ἡ πρόσχαρη μικρὴ ὑποκόμησσα τὴν ἄσπρη τουαλεττίτσα της καὶ ντύθηκε γκρίζο ταγιεράκι... Ἀπὸ ξέννοιαστη καὶ πεταχτὴ μικρουλίτσα, μεταμορφώθηκε τώρα σὲ σοβαρὴ ντεμουαζέλλα.

Εἶχε ἔρθει ὅμως ἐπίσης ὁ καιρὸς νὰ ξαναγυρίσῃ κι' ὁ νεαρὸς μαρκήσιος στὸ Παρίσι. Κι' ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν ἔκανε βαθειὰ μελαγχολικό. Νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴν ξαναδῆ τὴ μικρὴ Μάτζι;... Θὰ πέθαινε ἀπ' τὴ λύπη του. Κάθησε λοιπὸν μιὰ μέρα κι' ἔγραψε στὴ στοργική του μητέρα ποὺ βρισκόταν στὸ Παρίσι, νὰ τρέξῃ κοντά του γιὰ κάποια πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι.

Τί εἴδους σοβαρὴ ὑπόθεσι ἦταν αὐτὴ ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε, τὸ μαντεύετε βέβαια. Ἢ μᾶλλον δὲν τὸ μαντεύετε ἀκριβῶς. Νὰ λοιπὸν τί εἶχε συμβεῖ ἔξαφνα στὸ νεαρὸ μαρκήσιο:

Ἕνα πρωῖ ἡ Μάτζι κι' ὁ Λουσιὲν — ἔτσι λεγόταν ὁ μαρκήσιος — ἀντάμωσαν στὴ δενδροστοιχία καὶ σταμάτησαν κι' οἱ δυό τους, δίχως νὰ προσπεράσουν... Κάτι τὸ δυνατό, τὸ ἄπειρο, τὸ σιγαλὸ κι' ἁρμονικό, εἶχε μεθύσει τὶς ψυχές τους κι' ἔμπλεξαν ἄθελα τὰ χέρια τους σ' ἕνα σφύξιμο τρυφερό... Σιγότρεμαν ἡ φιλύρες, μὰ κι' ἡ καρδοῦ-

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ A. DAVID

Από τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ 'Αλφόνσου Γκρανιέ).

28 Ἰουνίου. — Εἶνε παράδοξο... Εἶνε κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, ἀλλὰ τὸ νοιώθω τόσο καλά...

Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πεθάνω μαζύ της!... Ἢ μᾶλλον, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πεθάνω τὴν ἴδια ἡμέρα, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ θὰ πεθάνη κι' ἐκείνη...

Ἐκείνη.... Τί παράξενο!.... Χτὲς ἀκόμα δὲν τὴ γνώριζα. Ὡς χτὲς ἀκόμα δὲν ἤξερα ὅτι ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο, μὲ τὸ ὄνομα Μαρία Ἰσιντόρ, μὲ τόσο ξανθὰ μαλλιά, μὲ τόσο λευκὸ δέρμα...

Τὴ γνώρισα σήμερα.

Καὶ μόλις τὴν πλησίασα, μόλις τὴν εἶδα, ἔννοιωσα κάτι τὸ ἀνεξήγητο, κάτι τὸ μυστηριῶδες, μιὰ μυστικὴ προειδοποίησι...

Ναί... Εἶνε μιὰ ὄμορφη γυναῖκα, μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανεὶς κεραυνοβόλα, ναί... Μὰ ὄχι... Δὲν εἶνε ἔρωτας αὐτὸ ποὺ ἔννοιωσα γι' αὐτήν. Εἶνε κάτι ἄλλο. Κάτι ἄλλο... Μόλις τὴν ἀντίκρυσα αὐτὴ τὴ γυναῖκα, κάτι μοῦ εἶπε μέσα μου:

—«'Αλφόνσε, θὰ πεθάνης τὴν ἴδια ὥρα ποὺ θὰ πεθάνη κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα!...».

Κι' ἕνα ρῖγος, ἕνα ρῖγος θανατερό, πάγωσε τὸ σῶμα μου.

Πρὶν τὴ γνωρίσω αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἤμουν ἥσυχος. 'Απολάμβανα τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ σκέφτωμαι τὸν θάνατο. Τώρα;... Τώρα δὲν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω μαζύ της!...

Καὶ λέω μὲ τὸ νοῦ μου:

«Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πεθάνω τὴν ἴδια ὥρα ποὺ θὰ πεθάνη κι' αὐτή; Πρέπει νὰ συμβῆ κάποιο δυστύχημα γιὰ νὰ γίνη αὐτό. Πρέπει συνεπῶς νὰ τὴν ἀποφεύγω αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ...

»Θεέ μου!... Βρίσκομαι σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία...».

Καὶ διερωτῶμαι κάποτε:

«Μήπως εἶμαι τρελλός;».

* * *

5 Ἰουλίου. — Τὴν εἶδα πάλι. Τὴ συνάντησα σὲ μιὰ συναναστροφή, ἐντελῶς ἀνέλπιστα.

Χαμογέλασε γλυκὰ ὅταν μὲ εἶδε. Φαίνεται πὼς αὐτὴ δὲν ξέρει τίποτα, δὲν μαντεύει τίποτα... Καὶ καθὼς ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ κοντά της, μοῦ εἶπε, χαμογελῶντας πάντα:

—«Μὰ γιατί, λοιπόν, μ' ἀποφεύγετε;».

Ἔτσι μοῦ ἦρθε νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα. Μὰ θὰ καταλάβαινε ἄραγε τί τῆς ἔλεγα, ἢ θὰ μ' ἔπαιρνε γιὰ τρελλό;

Θεέ μου!... Γιατί νὰ βρεθῆ αὐτὴ ἡ γυναῖκα στὸ δρόμο μου; Γιατί;... Ἤμουν τόσο ἥσυχος πρὶν τὴ γνωρίσω... Ἤμουν σχεδὸν εὐτυχής. Γιατί νὰ τὴ γνωρίσω;...

* * *

18 Ἰουλίου. — Ὅσο κι' ἂν θέλω νὰ τὴν ἀποφύγω, αὐτὴ βρίσκεται διαρκῶς μπροστά μου. Καὶ σήμερα ποὺ τὴν εἶδα, ἄκουσα πάλι ζωηρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἄκουσα μέσα μου τὴν τρομερὴ φωνὴ νὰ μοῦ λέη:

—«Θὰ πεθάνης μαζύ της!».

Πρέπει νὰ τὴν ἀποφύγω. Πρέπει... Θὰ φύγω μακρυά της. Θὰ πάω νὰ περάσω κάμποσες βδομάδες σὲ μιὰ λουτρόπολι. Θὰ φύγω χωρὶς νὰ εἰδοποιήσω κανένα...

* * *

25 Ἰουλίου. (Στὴ λουτρόπολι Μπ...). — Εἶμαι ἥσυχος ἐπὶ τέλους! Εἶμαι μόνος κι' ἐλεύθερος ἐδῶ, μακρυὰ ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη μου.

Μὰ μήπως ἤμουν τρελλός; Μήπως ὅ,τι μοῦ συνέβαινε ἦταν μιὰ παραίσθησις κι' ὄχι ἕνα προαίσθημα;... Ἴσως...

* * *

28 Ἰουλίου. — Ἄχ, Θεέ μου!... Δὲν θὰ ἡσυχάσω λοιπὸν ποτέ, ποτὲ πειά; Εἶνε κι' ἐκείνη ἐδῶ. Ἦρθε προχτές. Καὶ φάνηκε τόσο χαρούμενη μόλις μὲ εἶδε. Μὰ ἐμένα μοῦ ἦρθε νὰ τῆς πῶ:

—«Μὴ χαμογελᾶτε!... Μὴν ἔρχεστε κοντά μου... Θὰ πεθάνουμε μαζύ!...».

Μὰ πῶς, πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνει λοιπὸν κι' αὐτή; Δὲν ἀκούει κι' αὐτὴ τὴ μυστικὴ προειδοποίησι ποὺ ἀκούω ἐγώ;...

Δὲν περίμενε, μοῦ εἶπε, νὰ μὲ ἰδῆ ἐδῶ.

Ἡ δυστυχισμένη!... Δὲν ξέρει ὅτι μιὰ κακὴ Μοῖρα τὴ στέλνει κοντά μου, γιὰ νὰ πεθάνη μαζύ μου... Τί νὰ κάνω, Θεέ μου; Τί νὰ κάνω; Πρέπει νὰ φύγω κι' ἀπὸ δῶ. Πρέπει...

* * *

5 Αὐγούστου. — Βρίσκομαι στὴ μικρὴ πόλι Ν... Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ περάσω τὸν Αὔγουστο. Εἶνε μιὰ χαριτωμένη μικρὴ πόλις, ἥσυχη καὶ καθαρή... Μὰ τί λέω; Δὲν ἦρθα ἐδῶ παρὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴ Μαρία Ἰσιντόρ. Γιὰ νὰ τὴ σώσω καὶ γιὰ νὰ σωθῶ κι' ἐγώ. Γιὰ νὰ μὴν πεθάνουμε μαζύ...

* * *

15 Αὐγούστου. — Ἄ, μὰ εἶνε κάτι ἀπίστευτο...

Εἶνε κάτι ἀποτρόπαιο...

Εἶδα ἔξαφνα σήμερα μπροστά μου τὴν κυρία Ἰσιντόρ. Τὴ συνάντησα στὸ δρόμο. Κι' αὐτὴ φάνηκε ἔκπληκτη ὅταν μὲ εἶδε. Ἔκπληκτη καὶ χαρούμενη μαζύ. Ἐγὼ ὅμως ἔννοιωσα ὄχι πειὰ φόβο, μὰ πανικό... πανικό...

Μοῦ εἶπε ὅτι ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ περάση μερικὲς μέρες στῆς θείας της, ἡ ὁποία μένει στὴν πόλι αὐτή.

Μοῦ μιλοῦσε κι' ἔτρεμα. Κι' ἔξαφνα τῆς ἔκοψα ἀπότομα τὴν κουβέντα κι' ἔφυγα... ἔφυγα...

Χωρὶς ἄλλο, ἡ φτωχὴ γυναῖκα θὰ μὲ πῆρε γιὰ τρελλό.

Μὰ δὲν μπορῶ πειά... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ στ' ἀλήθεια. Εἶμαι ἤδη ἄρρωστος. Ἔχω πυρετό, τὸ κεφάλι μου πονεῖ φρικτά. Θὰ φύγω κι' ἀπὸ δῶ, θὰ φύγω μακρυά... Φτάνει νὰ μοῦ περάση αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ πυρετὸς ποὺ μὲ βασανίζει. Πρέπει νὰ γίνω καλὰ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ταξειδέψω.

Ἐντωμεταξύ, θὰ κλειδωθῶ στὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου ποὺ μένω καὶ θ' ἀφήσω παραγγελία νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα, καὶ προπάντων σὲ καμμιά, νὰ ρθῆ νὰ μὲ δῆ.

Ξέρω κι' ἐγώ;... Μπορεῖ νὰ τῆς κατέβη νὰ ρθῆ νὰ μ' ἐπισκεφθῆ. Μὰ ἀμπαρώθηκα καλά... Ξάπλωσα στὸ ντιβάνι καὶ περιμένω... Θὰ μοῦ περάση ὁ πυρετός... Θὰ μοῦ περάση... Ἄχ, πότε νὰ γίνω καλά!... Θὰ φύγω, θὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ... Κι' ὅμως, κάτι μοῦ λέει: «Πήγαινε ὅπου θέλεις. Ἀπόφευγέ την ὅσο θές. Εἶνε γραφτό σου νὰ πεθάνης μαζύ της. Εἶνε γραφτό σου...».

Μὰ γιατί, Θεέ μου, νὰ εἶνε γραφτό μου; Τί μὲ συνδέει μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Ἡ ζωές μας εἶνε τόσο χωρισμένες. Γιατί ὁ θάνατός μας νὰ εἶνε κοινός; Γιατί λέω;... Ὑπάρχουν, φαίνεται, μυστηριώδη περπωμένα, μυστικοὶ δεσμοὶ ποὺ τοὺς ἀγνοοῦμε. Ἡ Μοῖρα μᾶς προορίζει ἕνα ταῖρι γιὰ τὸν θάνατο, ὅπως μᾶς προορίζει κι' ἕνα ταῖρι γιὰ τὴ ζωή.

Δὲν ξέρω, δὲν καταλαβαίνω... Τὸ μόνο βέβαιο εἶνε ὅτι νοιώθω πὼς θὰ πεθάνω μαζὺ μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Κι' αὐτὴ φαίνεται πὼς τὸ ἀγνοεῖ. Γιατί ὅμως νὰ τὸ μαντεύω ἐγὼ μόνον; Γιατί νὰ τὸ προβλέπη μόνο ἡ δική μου ψυχή;...

Γιατί νὰ τὸ προαισθάνωμαι μονάχα ἐγώ;

Ἄχ, ἂς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν ἤξερα κι' ἐγὼ τίποτα...

Μὰ ὄχι, ὄχι εἶμαι τρελλός. Εἶνε τρέλλα ὅλ' αὐτά. Πρέπει νὰ πάω σ' ἕνα νευρολόγο νὰ μ' ἐξετάση. Θάχω πάθει μανία καταδιώξεως.

Πρὸς τὸ παρὸν θὰ φύγω κι' ἀπὸ δῶ, θὰ φύγω ἀμέσως, μόλις καλυτερέψει ἡ ὑγεία μου. Θὰ φύγω... Μά... Ἀφοῦ εἶνε γραφτό μου;...

Οὔφ!... Πάλι τὰ ἴδια;... Θεέ μου, βοήθησέ με... Σῶσε με...

* * *

'Απόσπασμα ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα τῆς πόλεως Ν... λίγες μέρες ἀργότερα:

«Τραγικὸν δυστύχημα συνέβη χθὲς εἰς τὴν πόλιν μας. Ἕνα αὐτοκίνητον συγκοινωνίας συνεκρούσθη μ' ἕνα ταξί, ἐρχόμενον ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως. Ὑπάρχουν ἀρκετοὶ τραυματίαι καὶ δύο νεκροί, ὁ 'Αλφόνσος Γκρανιὲ καὶ ἡ Μαρία 'Ισιντόρ. 'Ο ἀτυχὴς Γκρανιὲ ἦτο ὁ μόνος ἐπιβάτης τοῦ ταξὶ καὶ κατηυθύνετο στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. 'Η 'Ισιντὸρ εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου συγκοινωνίας. 'Ο θάνατός των ὑπῆρξεν ἀκαριαῖος».

Ξάπλωσα στὸ ντιβάνι καὶ περιμένω...

λες τους ἐπίσης... Ψιθύρισαν:

—Μάτζι... γέμισες εὐτυχία κι' ἁρμονία τὴ ζωή μου!...

—Λουσιὲν... δὲν φεύγεις ἀπ' τὸ μυαλό μου νύχτα καὶ μέρα... Ἂν εἶνε αὐτὸ ἡ 'Αγάπη, εἶνε πολὺ γλυκό!...

....

Μετὰ δυὸ μέρες ἔφτασε στὴν ἐπαρχία ἡ μητέρα τοῦ Λουσιέν. 'Ο μαρκήσιος τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά του καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ στοργική του μητέρα ἐπισκέφθηκε τὴ μητέρα τῆς Μάτζι καὶ μίλησαν μαζὺ πολλὲς ὧρες, γεμάτες λαχτάρα γιὰ τὰ δυὸ ἀγνὰ κι' ἀγαπημένα τους παιδιά...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ τῶν δυὸ γηραιῶν κυριῶν κράτησε κάπου δυὸ ὧρες... 'Η Μάτζι κι' ὁ Λουσιὲν περίμεναν σὰν κῆπο τοῦ πύργου τὴν ἀπόφασί τους μὲ χτυποκάρδι. Κι' ὅταν, τέλος, ἡ δυὸ κυρίες πρόβαλαν στὴ βεράντα χαμογελαστὲς κι' εὐχαριστημένες, οἱ δυὸ νέοι κατάλαβαν πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τους. Καὶ ρίχτηκαν ἀσυγκράτητα ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

—Μάτζι μου!...

—Λουσιέν, ἀγαπημένε μου!...

Καὶ τὸ φιλί τους, τὸ πρῶτο τους φιλί, ἀντήχησε μέσα στὸν κῆπο, σὰν κελάδημα ἀηδονιοῦ γλυκὸ καὶ πρόσχαρο...